

Пригоди Неперевершеної Бетсі Флаффентафт

Автор: [ocalhoun](#)

- T
- Comedy
- Slice of Life

Бетсі Флаффентафт (не найбільш поважна з місячних гвардійців, і насправді на іспитовому терміні, призначеному самою принцесою Луною) примудряється втекти у Кантерлот і знайти собі пригоди.

Переклад: [AlexMalkavian](#)

Оригінал: <https://www.fimfiction.net/story/296863/the-adventures-of-batsy-fluffentuft-the-magnificent>

Пригоди Бетсі Флаффентафт у Кантерлоті

О Богиня небесна, я просто *геніальна* кобила! Я сміюся до себе, але типу тихо, щоб інші місячні гвардійці мене не почули. Я непомітна, супернепомітна, майстер у мистецтві стелсу, і я маю непохитний план.

Я нишком вийду з казарм (зараз буде найцікавіше) *вдень*! Жоден поні такого ніколи не запідозрить! Геній, правда ж?

Я йду навшпиньках (навкопитцях?) посередині коридору, досі хіхікаючи до себе з мого неймовірного плану, до великих, здоровенних дверей у його кінці. Всі мої бетпоні-однополчани сплять, і багато з них дуже гучно хропуть, але я не чую ніякого «скрип-скрип-цвірінь», яке б підказувало, що хтось із них не спить. Чудово.

Коли я дістаюся до дверей, я бачу проблему. Велику проблему.

На дверях висить оголошення, воно виглядає дуже офіційно, і все таке. На ньому написано: «Бетсі Флаффентафт^[1] не повинна проходити далі цього місця без відповідального супроводу та повідця або іншого обмежувального засобу. За наказом принцеси Луни і згідно з принципами іспитового терміну Бетсі, викладеними у §102.8 Посібника Місячної гвардії, шкрябально-нюхальне видання. Порушники не отримають смаколиків. ЦЕ СТОСУЄТЬСЯ ТЕБЕ, БЕТСІ!»

Ця остання частина нова для мене, і написана червоним маркером. Можливо, це якось пов'язано з тим, що минулого разу, коли я намагалася тихцем вислизнути, я сказала їм, що не знала, що це мене стосується.

Я зітхаю. Мені б не доводилося вислизати тихцем, якщо б та велика, докучлива принцеса не призначила мені суперіспитовий термін і не написала в Посібнику цілий новий розділ спеціально для мене. І все це через якесь дурне непорозуміння того разу, коли я поцупила корону принцеси Селестії.

Я збиралася повернути її на місце до того, як вона прокинеться вранці, але ж ні, всі просто зобов'язані були підняти з цього бучу й назвати це державним інцидентом, і все таке. Я ж не винна, що ті троє кобилок сфотографували мене в короні й надрукували фото в їхній задрипаній шкільній газеті. І в пошкодженнях корони (якщо хтось питає) я теж абсолютно не винна. І плями теж не моя провина. Особливо плями. Це все Ехо, коли намагалася відібрати її у мене. Якщо б вона не намагалася так сильно її забрати, мені б не довелося викинути її у смітник.

Я збиралася пізніше повернутися й забрати її, а потім почистити й вирихтувати вм'ятину, а потім повернути на голову принцеси Селестії до світанку. Але потім хтось долучив принцесу Луну.

Я хитаю головою й відходжу від дверей. Я розумна бетпоні, і жодні двері не можуть зупинити Неперевершену Бетсі Флаффентафт, що б на них не було написано. (Хіба тільки якщо там написано «Безкоштовний сидр». Заради таких дверей, гадаю, я б зупинилася.)

Я, бачте, маю неперевершений і надійний план. План А, може, й полягав у тому, щоб пройти у двері, але я точно не хочу лишитися без смаколиків! Принцеса Луна пече *найкращі* кажаннячі смаколики в усьому світі, і я однозначно не хочу ризикувати лишитися без них! Я на мить уявляю, як на моїх очах весь батальйон щасливо жує найсмачніші смаколики у світі, а я не отримую жодних. Я здригаюся від цієї думки. Краще про таке не думати.

На щастя, є план Б. З планом Б мені не доведеться порушувати едикт на дверях, анітрошки.

Я прокрадаюся назад по коридору, абсолютно тихо, за винятком звуків моїх копит по плитках, і мого дихання, і шурхотіння моїх шкірястих крил. *Абсолютно* тихо.

На іншому кінці коридору знаходиться туалет. Він вільний. Я заходжу й зачиняю за собою двері, так тихо, що вони стукають лише *трошки*. Потім я їх замикаю, бо мене не повинні турбувати під час *цього*!

Ні-ні, план Б не полягає у тому, щоб випорожнитися! О *Богиня*, за кого ви мене маєте, га? У туалеті є вікно. Воно завжди запнуте темними

завісами з поваги до нашої кажанячої чутливості, але з моїми вправними навичками спостереження я визначила, що за ними є вікно. І це вікно *відкривається!*

Мій смердючий запасний план втечі на п'ятдесят відсотків виконаний! Сподіваюся, що принцеса Луна не переглянула Посібник, щоб включити цю ситуацію. Таке шкрябо-нюхання я б лишила непонюханим, хай навіть шкрябання і є обов'язковим для повноцінного читального досвіду.

Я розсуваю завіси.

Гаах! Світло, воно палить! Крізь вікно зла денна зірка дивиться на мене, і палить мої нещасні кажанячі оченята. Чому ніхто не казав мені, що сонце таке яскраве? Тобто, звичайно, мені казали, що воно яскравіше за місяць та зірки *разом*, але *такого* я не очікувала. Святі кізяки!

Після кількох нескінченних хвилин агонічного болю мої очі при звичаються до нього, і я нормально бачу без болю. Клас, я навіть величніше і неперевершеніше, ніж я вважала! Тобто воно, звичайно, досі дуже яскраве, але зараз від нього лише трохи боляче. Кльово.

Зовнішній світ виглядає зовсім інакше з усім цим *світлом*. Але ж гей, цього я і прагнула, знайти (і поцупити) нові речі, так?

Упевнивши себе (здебільшого), що я, імовірно, не помру від усього цього сонячного світла, я тягнуся і відкриваю клямку на вікні, потім розчиняю його.

Запахи і звуки одразу ж вдаряють мене. Багато істот літає навколо і цвірінькає... але їхнє цвірінькання занадто низькочастотне, щоб бути схожим на кажаняче, і вони *занадто* кольорові. І день *пахне* інакше. Завдяки Посібнику я можу впізнати запахи денних квітів, і теплої трави, і маленького бістро далі по вулиці. Круто!

Отже, мені лишається тільки пролізти у вікно.

Це не дуже велике вікно.

Але ж я Неперевершена Бетсі Флаффентафт, і жодне вікно не може налякати мене, *яким* би маленьким воно не було! Я застрибую на сидіння унітазу, а потім просовую голову й передні копита крізь вікно. Поки що все гаразд.

Але коли я намагаюся просунути свою задню частину, я стикаюся з невеличким ускладненням.

Бачте, кажанячі смаколики принцеси Луни, може, і є найсмачнішими кажанячими смаколикami в усій Еквестрії, але вони не є особливо низькокалорійною їжею. І хоч як я пишаюся тим, як багато їх можу з'їсти (третє місце в моєму батальйоні, згідно з нашими підрахунками), їхній вплив на товщину мого крупу спричиняє мені ускладнення в нинішній ситуації з пролізанням у вікно.

Я штовхалася, тягнулася і сунулася, кректала і стогнала, але я явно застрягла.

Але потім у мене з'явилася ідея. А що як я спробую просунутися крупом *уперед*? Тоді я не застрягну так, звисаючи з вікна! Мені лише треба засунутися назад, а потім...

Ой.

Засунутися назад я теж не могла! І тоді я дійсно починаю смикатися, гучно стогнучи, намагаючись просунути свій занадто товстий зад назад *всередину*.

У двері туалету стукають.

— Ти там скоро, Бетсі? Мені треба відлити!

Ніхто не повинен знати, що я тут! Як вони здогадалися, що це я?

Стук лунає знову, але цього разу без слів. Хто це був? Мені знайомий писк у цьому голосі... це був... хто це був? Ага! Це була Найтвінг^[2].

Найтвінг — мій командир. Це кепсько. Мені точно не хотілося б, щоб вона знайшла мене в такій компрометовній позі (знову).

Я протискуюся і кручуся у вікні, стогнучи і з болем просуваючись крізь нього.

— Ти там в порядку, Бетсі? З'їла щось погане?.. Може, мені покликати лікаря? Це звучить дуже погано.

Погано буде, якщо вони зламають двері і знайдуть мене отак. Я мушу вибратися, і негайно!

Один фінальний, героїчно неперевершений поштовх, і я пролізаю у вікно.

— Ага! — кричу я світові. Але потім усвідомлюю мою поточну ситуацію. — А-а-а-а! — продовжую пищати я, падаючи до підвір'я далеко вниз, дригаючи усіма ногами, цілковито упевнена, що зараз помру.

Але потім я згадую одну чудову річ про себе, я бетпоні. Я розгортаю крила і ловлю повітря, використовуючи свою інерцію для того, щоб повернутися назад майже до самого вікна.

Яке ж це вікно було? У казармовій вежі гвардії багато вікон, і всі вони виглядають однаково. Ага! Те, що відкрите! (Мої чудові дедуктивні здібності іноді вражають навіть мене.)

Я підлітаю до нього. Я маю сказати Найтвінг щось, щоб сповільнити її і щоб вона не відкрила двері до туалету.

Коли я підлітаю туди, єдиноріжка кричить:

— А ну геть від вікна, збоченко! — Вона засмикує завіси на вікні, і я відлітаю.

Ха. Все-таки це не те вікно. Це, мабуть, одна з жіночих казарм Сонячної гвардії. Дурна Сонячна гвардія, розділяють казарми на жіночі та чоловічі. Як їм там розважатися, якщо вони отак порізно? Може, вони всі гомосексуали? Гадаю, я маю бути вдячна за те, що Місячна гвардія не така чисельна, щоб нас вирішили розділити. Мені більше подобається спати разом з іншими. Не те щоб ми спали *взагалі* всі разом (хоча це б мені, гадаю, теж сподобалося!)

Запам'ятавши вікно жіночої гвардії (на майбутнє, якщо знадобиться), я трохи відлітаю і знову роздивляюся. *Ось воно, правильне вікно, на пару рядів вище.*

Щойно я долітаю до нього, я гукаю до Найтвінг, яка, безсумнівно, досі чекає за дверима:

— Одну хвилинку, я майже закінчила!

Тепер мені лише треба придумати хитрий план. Далі буде легко. І геніальний план придумати теж легко, тому що я Неперевершена Бетсі, і я *геній*. Я думаю кілька секунд, вигадуючи багато планів, які точно не спрацюють. Вау, а це важче, ніж я думала.

Але, врешті, я придумую план. (Хто б сумнівався. І він досконалий!)

— Гарзд, Найтвінг, — гукаю я, — я закінчила!

— Я не Найтвінг, я Мун Гліттер^[3], — відповідає вона.

Я ігнорую слабку відмовку Найтвінг і продовжую втілювати свій неймовірний план.

— Зараз тільки змию... — Якомога далі засунувши копито у вікно, я *ледве* дотягуюся до важільця змиву і натискаю його. Щойно вода починає текти, я голосно кричу: — А-а-а! О ні! Мій хвіст потрапив у злив! Мене засмоктусь! А-а-а! Який жах! — Коли змивання з булькотінням закінчується, я дозволяю своєму крику поступово притихнути, і тихо зачиняю вікно туалету.

Чи це спрацювало? Я тримаюся в повітрі за вікном, спостерігаючи. Завіса досі відкрита. Прикро, що я її не закрила, але тепер вже запізно.

За мить двері розчиняються від удару. Всередину влітає Мун Гліттер з широко розкритими очима і несамовито шукає мене, дивлячись в унітаз і гукаючи туди.

Я подумки хіхікаю. Чудово! Це спрацювало просто чудово. Я не хвилююся, що вона мене помітить. Очам Гліттер знадобиться кілька секунд, щоб достатньо при звичаїтис до яскравості і визирнути у вікно. Я

вражена, що Найтвінг змогла так швидко знайти Мун Гліттер і наказати їй вибити двері. Найтвінг, мабуть, *дуже* хотіла мене впевнити, що її там немає. (Хоча мені, звичайно, краще знати.)

Я пікірую від вікна, доки її очі не призвичаїлися, досі подумки сміючись з того, як вони проведуть весь день, намагаючись витягти мене з каналізації. Блискуче!

Але тепер я вільна! Ніхто не слідкує за мною, аби впевнитися, що я не порушую правила принцеси Луни, і ніхто навіть не знає, що я ззовні. Я абсолютно вільна робити що захочу! Нарешті!

Що ж, мені нудно.

Що ж робити, що ж робити? Я безцільно спускаюся по спіралі до землі, тепер здатна бачити поні та будівлі внизу значно ясніше. Це змушує мене знову блимати і мружитися. О Богиня небесна, денні поні такі *барвисті*! Навіщо вони такі пістряві, що аж очам боляче?

Дехто з них тікає, коли я приземляюся. У мене таке іноді буває. Деякі поні (особливо денні), здається, не здатні витримувати мою неперевершеність. Але я не переймаюся через це. Вони до цього звикнуть, коли зможуть, і тоді оцінять мене так, як я того заслуговую. А доти я просто махаю копитом і посміхаюся, доки вони тікають і панікують.

Але не всі вони тікають. Деякі з них, вочевидь, здатні витримувати мене. Дехто махає у відповідь, дехто закочує очі й ігнорує мене. (Гадки не маю, як вони можуть ігнорувати таку неперевершеність, але, гадаю, вони з часом теж мене оцінять).

Ось так я починаю свої пригоди, виходячи на вулиці торгового району Кантерлота, прямо під крилом казарм кантерлотського замку. Я шукаю способів збагатити своє життя — здобич, яку можна поцупити, сидр, який можна випити, круп, за яким можна поганятися... Найкращі речі в житті, всі вони відкриті для мене, і ніякі призначені принцесами няньки не зазирають мені через плече!

Я проходжу десь кроки три, коли помічаю моє місце призначення. (Куди я, безсумнівно, весь час і прямувала згідно з моїм геніальним

планом, який я, звичайно ж, цілковито спланувала заздалегідь).

Переді мною велике вікно у рожевій стіні. За вікном маленькі полички. На маленьких поличках багато маленької апетитної випічки. Але, що найважливіше, крізь відкриті двері долинає найапетитніша мелодія запахів. Немов принцеса Луна пече свої кажанячі смаколики, тільки в тисячу разів більше і в тисячу разів різноманітніше.

Трохи пускаючи слину, я заходжу у дивовижні двері, цей неймовірний прохід до раю.

Всередині все рожеве, темно-рожеве і світло-рожеве. Там стоять столи та стільці, і великий рожевий прилавок у дальній частині, де ще більше смаколиків за склом. Там, здається, нікого немає, хоча я чую звуки з задньої кімнати.

Чудово! Я забігаю ззаду до великого вікна, яке бачила ззовні, але з цього боку теж є скляна панель, яка відділяє мене від цих апетитних на вигляд смаколиків.

Яких мені хочеться більше? Які мені поцупити першими? Я йду понад склом, нюхаючи їх, хоч і знаю, що кожного разу вдихаю їхній сукупний запах.

Ага! Ось! Вони виглядають точно як кажанячі смаколики, але всі вони різних кольорів! Я маю дізнатися, які вони на смак!

Але вони закриті склом. Як мені дістати їх? Я всміхаюся до себе. Звичайно ж я знаю, як пробратися за скло.

Глибокий вдих, і я верещу якомога голосніше і вище, просто перед склом. Денні поні не почують — це вище за їхній жалюгідний слуховий діапазон.

Воно розколюється.

Успіх! Я безсоромно пригощаюся цими смачними смаколиками з вітрини. Іноді мені доводиться спльовувати хрусткі скалочки розбитого скла, але це так смачно, що я навіть не звертаю уваги. Звичайно, кажанячі

смаколики принцеси Луни хороші, може, навіть кращі за ці, але ці нові й дуже хвилюючі!

— Гей! Це ти щойно розбила мою вітрину?

Я різко обертаюся обличчям до того, хто зараз кричав на мене, і приймаю невинну позу.

Там стоїть високий, рожевий денний поні-жеребець, і дивиться на мене дуже сердитими очима. На ньому білий фартух і він вказує на мене копитом. Він доволі сексуальний.

Витираючи глазур з губ, я мотаю головою.

— Ні! Ем, мабуть, просто вітер.

Він люто дивиться на мене.

— ...абощо. — Не думаю, що він повірив. Це проблема.

— Тобі багато доведеться пояснити. — Він досі люто дивиться на мене, дуже несправедливо (я вже отримала достатньо лютого погляду). — І заплатити за вітрину.

Пора покластися на чарівність.

— Привіт, — з посмішкою кажу я, — я Неперевершена Бетсі Флаффентафт.

— У тебе проблеми, якщо ти не зрозуміла.

Я не дуже люблю мати проблеми. Це реально заважає моєму стилю життя.

— Ні-ні-ні, все гаразд.

— Та невже?

— Я... — Тут треба думати швидко. Ага! — Не хвилюйся. Я зроблю все, що завгодно, щоб це тобі надолужити. — Я дуже чарівно йому підморгую, і ще чарівніше посміхаюся.

— Все? — питає він.

Я киваю.

Тепер він виглядає задумливо, він вигнув губи і постукує копитом по підборіддю.

— І, наскільки я розумію, заплатити ти не в змозі?

Я знизую плечима. Я ж не винна, що мої колеги обіграють мене у карти. Просто низка невдач. Я скоро відіграюся, та ще й більше виграю, я впевнена.

— Що ж... — Він розвертається і прямує до задньої кімнати (даючи мені чудову можливість роздивитися його зад, який дійсно дивовижний).
— Мені *не завадить* трохи допомоги. Йди за мною, будь ласка.

Моя посмішка стає ширше нікуди, і мої копита ледве торкаються підлоги, доки я біжу за ним. *Трясця*, я неперевершена! Саме *так* (більш-менш) я й уявляла події цього дня.

У задній кімнаті повно інгредієнтів та змішувальних мисок, і купа блискучих пристроїв, призначення яких я не знаю. Я очікую, що він зупиниться, але він продовжує йти. Я не розумію — тут достатньо приватності, щоб я могла «допомогти» йому.

Він веде мене до ляди у задній кімнаті, яку відкриває магією.

Рогаті денні поні махлюють зі своєю магією! Одного дня, присягаюся я собі, я стану першою бетпоні-алікорном, просто щоб можна було грати з кльовою магією. Я йду слідом за ним темними, вузькими сходами.

Що це таке? Невже він мене веде у якесь таємне сексуальне підземелля? Кльово! Це буде розпусно!

Але коли ми дістаємося донизу, я розчарована. Тут абсолютно темно, але кілька писків ехолокації показують мені, що тут повно коробок, павутиння та старих машин, на кшталт тих, що нагорі. Тут немає ніяких диванів, мотузок, батогів, або навіть сексуальних гойдалок^[4]. Що це за третьосортне сексуальне підземелля?

Жеребець обертається до мене.

— Моя помічниця боїться цього місця і не хоче сюди заходити, а я занадто зайнятий усіма тими замовленнями, що ми отримуємо. Це було б корисне місце для зберігання, але тут повно павуків і прострочених інгредієнтів від попереднього власника. І *ще* освітлення зламане, через що тут важко працювати, але щиток із запобіжниками знаходиться за усім цим мотлохом.

— А де сексуальна гойдалка? — питаю я.

Він різко відсажується.

— *Що?*.. — Помотавши головою, він відкидає думку, пригладжуючи гриву копитом. — Отже, через все це *мені* майже неможливо тут прибратися, але я впевнений, що *тебе* тутешня темрява не турбує, так?

Чому це темрява має когось турбувати? Чи денні поні з якоїсь причини не люблять темряву? Я думаю над цим якусь мить. Можливо, у денних поні очі болять від темряви так само, як у бетпоні від світла. У цьому є сенс.

— Ну? — Він дивиться на мене.

Це кепсько. Я що, не слухала?

— Ем... що?

Він заочує очі.

— А голова у тебе не дуже світла, га?

— У мене одна з найсвітліших голів з усього нашого загону! — хвалюся я. — Подивись, яка синя у мене грива! Практично без сірого відтінку.

Він зітхає, безсумнівно приголомшений чарівним кольором моєї гриви.

— Я привів тебе сюди, щоб запропонувати угоду: ти прибираєш тут, у підвалі, і лагодиш освітлення, а я не викликаю Королівську гвардію через твій вандалізм і крадіжку.

— Я королівська гвардійка, — послужливо повідомляю я йому, — тому ти можеш просто викликати мене.

— Я не викликатиму тебе. Я викличу інших гвардійців, і не думаю, що вони будуть раді тому, що побачать.

Це дійсно буде проблема, і що гірше, зараз досі день, тому жоден з них не буде з моїх друзів, що могли б допомогти мені викрутитися. Лайно! Я лише кілька хвилин ззовні, а вже потрапила в халепу. Як це могло статися?

— Ну то що, домовилися?

Знадобляться години, щоб прибрати у цьому підвалі! Але, знову ж, якщо прийдуть денні гвардійці, вони заарештують мене, і принцеса Луна дізнається про це, і призначить мені ще суворіший іспитовий термін... і, можливо, не даватиме мені кажанячих смаколиків кілька днів. Це, гадаю, не змінило б багато, оскільки я тепер практично на постійному іспитовому терміні, але це б занадто рано закінчило мій день свободи. Якщо я закінчу з цим підвалом — або знайду спосіб вибратися звідси — раніше, тоді я ще матиму шматочок дня до того, як мені треба буде повертатися назад до казарм і удавати, що я спала весь цей час. (І заявляти, що я нічого не знаю про засмоктування в унітаз, «що за абсурд».)

— Гаразд, — кажу я, — я це зроблю.

Він киває.

— Добре. Знаряддя для прибирання ти знайдеш отут, під сходами. Ці старі коробки просто повикидай у смітник біля заднього входу.

Я повільно киваю.

— А потім секс?

Він утикається обличчям в копито, потім зі стогоном мотає головою. Нарешті він піднімає погляд на мене і каже саркастичним тоном:

— Тобі не здається, що спочатку варто хоча б запросити мене на вечерю?

— Добра ідея, — кажу я. — Але платити доведеться тобі, оскільки я на мілині.

Знову закотивши очі, він проштовхується повз мене по вузьких сходах і тупає нагору.

— *Вибач*, мені треба прибрати той безлад, що *ти* влаштувала нагорі, доки клієнти не почали приходити.

— Гаразд, я тебе вибачаю, — гукаю я до нього, коли він зникає у маленькому освітленому отворі нагорі. — О! Як тебе звати?

— Теффі Вінкл^[5], — долинає його голос згори. «Гарне ім'я», — думаю я. З якоїсь причини мені подобається, як він це каже.

Отже... тепер... ця кімната... і все таке. Тут дійсно багато коробок. І багато павуків — я чую, як вони шурхотять тут і там.

Мені ніколи особливо не подобався смак павуків, особливо тих, що плетуть павутину. Але, гадаю, робота є робота.

Я заходжу в темряву і беру запилену мітлу під сходами, щоб змести павутиння з кількох перших коробок. Щойно це зроблено, я можу підняти їх і винести нагору.

Це нелегко, тягати коробки по цих сходах. Тут немає билець, і сходинки трохи крутіші, ніж звичайно, що ускладнює справу. До того ж, прохід такий вузький, що більші коробки тягати буде складно.

Але мені це вдається, і я виношу їх у задні двері пекарні. Смітник одразу за дверима, що полегшує справу. Як і варто було очікувати від Кантерлота, навіть смітник був напрочуд чистий і гарний, тому позбавитися тупих коробок було легко.

На вулиці дійсно гарно, попри сонце і дивні звуки денних пташок. З двору, де знаходиться смітник, ведуть кілька провулків, але Теффі, мабуть, спостерігатиме за ними. Мені треба бути розумною. На щастя, я найнеперевершеніша, найрозумніша бетпоні, що колись ступала у Кантерлоті. Або *не* ступала! Я посміхаюся до себе. Він, мабуть, забув, що я вмію літати!

Я злітаю вгору, у ясне блакитне небо, вже відчуючи смак свободи (яка значно смачніша за павутинних павуків).

— Кудись зібралася? — питає Теффі.

Я завмираю посеред польоту, що, на жаль, призводить до мого падіння на землю. *Як він дізнався?*

— Сподіваюся, ти не втечеш. І не полетиш. Бо інакше мені доведеться викликати гвардію, і я сумніваюся, що їм знадобиться багато часу на те, щоб знайти таку примітну поні, як ти.

Трясця, він має рацію. Якщо вони підуть за мною по запаху, вони помітять мою неперевершеність за милю, і я не матиму жодного шансу оминути їх.

— Я... я просто трохи розминала крила, перш ніж повернутися вниз.

— Добре, — каже він. І спостерігає за мною, доки я повертаюся у діру підвалу, не відриваючи від мене очі, доки я повністю не зникаю там.

Що ж, здається, я застрягла з цією роботою. Цього разу я обмітаю одразу всі коробки, до яких можу дотягнутися. Це займе якийсь час.

Через години, години, години і ще години важкої праці і жахливого поїдання павуків, я нарешті закінчую. Я втомлена, трохи спітніла і вкрита пилом, але тепер лишилося тільки полагодити освітлення.

Щиток із запобіжниками розташований на дальньому боці кімнати, і я нарешті можу до нього дістатися. Але коли я відкриваю його, на мене дивляться ще три павуки. Я стогну, бо вже наїлася, але схрумкую їх в ім'я того, щоб вибратися звідси і насолодитися рештою мого дня.

Після цього лишається очевидне. Один з кристалів-запобіжників усередині весь згорілий і потрісканий, імовірно, через те, що хтось намагався пропустити через нього забагато магії. Запасних тут немає, тому я піднімаюся назад по сходах.

Теффі нагорі, щось мішає у мисці, тримаючи ложку копитом. Дивно. Якщо б я мала магію денних поні, я б *ніколи* не опускалася до того, щоб тримати щось у копитах. Але мене *інтригує*, як його круп рухається туди-сюди під час помішування.

— Гей, — кажу я, — я закінчила з прибиранням, але не можу полагодити світло, бо там немає запасних кристалів-запобіжників.

Він озирається до мене.

— О, ти вже закінчила з усіма коробками? Ще й години не минуло. Добре попрацювала, якщо правду кажеш.

Здавалося, що це зайняло значно довше... Я знизую плечима.

— Ну, якщо в мене є запасні, вони мають бути в шухляді під прилавком. — Він відставляє миску і йде до прилавку у передній кімнаті.

Пройшовши за ним туди, я не бачу жодної причини не насолодитися видовищем, доки він, нахилившись, копається в шухлядах. У Теффі *дійсно* дивовижно довгі ноги і гарна, підтягнута...

— Ось! — Він обертається, тримаючи магією коробочку. — Якого кольору був старий?

Він був доволі обгорілий, але не настільки, щоб *повністю* змінити колір.

— Червоний.

— Добре, — каже він, виймаючи магією потрібний запобіжник з коробки. — Тримай.

Якусь мить ми стоїмо, дивлячись одне на одного, перш ніж я розумію, що він очікує, що я повернуся і вставлю його на місце.

— Ну гаразд, — кажу я, вправно завершуючи незграбну паузу, ніби нічого не сталося. Я трохи помахую йому хвостом, повертаючись до сходів, про всяк випадок.

Щойно я спускаюся, полагодити освітлення легко, я просто виймаю рештки старого кристала і ставлю на його місце новий. Щойно я роблю це, все світло вмикається. Воно яскраве і засліплює мене, і я трохи звискую. Навіщо вони лишило світло увімкненим?

Трохи сердита на Теффі — або того, хто це зробив — я піднімаюся назад по сходах. Пора йому мене відпустити, щоб я могла нарешті знову насолоджуватися своєю важко здобутою свободою.

Але коли я піднімаюся нагору, його немає, він десь у передній кімнаті. Я чую поні, що розмовляють дивним, злим тоном. Він з клієнтом? Не дуже добрий, мабуть, клієнт, якщо *так* розмовляє.

Коли я підходжу трохи ближче, я чітко чую Теффі:

— Я вже сказав, що заплатив за цей місяць. Слік Седдлс^[6] забирав платню.

— Слік Седдлс — брудний злодій, що більше з нами не працює, — відповідає голос якогось жеребця.

— Ну, ваші гроші у нього. Я не можу дозволити собі *двічі* платити за «дах».

— О, ми це знаємо. Проблема в тому, що він зник і рвонув у Філіделфію, і ми скористаємося цією зачіпкою... по повній програмі. А от ти, ти тут і зараз, а нам потрібні гроші, саме тут і зараз. Розумієш, як це працює?

— Ну, в мене їх немає.

Настає довга тиша, і невідомий жеребець зітхає. Кілька інших поні сміються між собою нервовим, високим сміхом.

Жеребець знову говорить:

— Це дуже прикро, бо, бач, без грошей ми більше не можемо гарантувати, що з цим місцем не станеться нічого поганого. — Ще одна пауза. — Або з тобою.

Годі! Я підкрадаюся до них ззаду, двоє зеленувато-синіх жеребців стоять обабіч низького та товстого сірого. Я просто повільно підходжу ззаду до огрядного і відкриваю рота, демонструючи ікла і розгортаючи крила для максимальної страхітливості.

Я майже торкаюся огрядного, перш ніж один з двох, що стоять обабіч нього, нарешті відчуває моє наближення. Він різко розвертається і вказує на мене, а тоді кричить:

— А-а-а! Вампоні!

Коли двоє інших обертаються, щоб глянути, я сичу і *ще* сильніше вищиряю ікла.

Троє жеребців, перечіплюючись один за одного, нарешті спромагаються вибігти з пекарні. Дуже важко тримати серйозний вираз обличчя весь цей час, але я маю лишатися страшною, доки вони не зникнуть.

Лише коли вони давно зникли і, мабуть, вже пробігли половину вулиці, я виходжу з образу.

Теффі дивиться на мене розширеними очима. Він, здається, сумнівається, чи не варто і йому було тікати разом з трьома жеребцями, хоч він вже бачив мене, і знає, хто я така.

Я посміхаюся йому, і він розслабляється.

— О Рожева Богиня небесна, ти навіть *мене* налякала. — Він мотає головою і здригається. — Виглядаєш просто пекельно.

Я дивлюся на себе, і нарешті звертаю увагу на весь пил та павутиння, якими я вкрита. Ну, принаймні вони зробили мій образ «вампоні» більш переконливим. (Хоча справжні вампоні це міф, і дуже неприємний для нас, шляхетних бетпоні. Не те щоб це було важливо. Я не проти, і мене це *анітрохи* не турбує.)

— Підвал готовий! — радісно кажу йому я.

Теффі посміхається мені. Трясця, який він милий. Стоп, що? Ні, я цього не казала! Я мала на увазі «сексуальний». Ага, дуже сексуальний, справжній жеребець і все таке. М'язи, дупа, ноги, багато сексу. Однозначно все сексуальне. Ніякого романтичного інтересу для цієї кобили, зовсім! Я *занадто* неперевершена для цієї сентиментальної взаємозалежної фігні. Та коли він обертається до каси, але кидає погляд на мене через плече, я знову вся червонію.

— Гадаю, це означає, що ти вільна йти, — каже він.

Ми обоє стоїмо ще трохи, дивлячись одне на одного.

— Дякую, що врятувала мене від цих типів, — за мить каже Теффі.
— Ти, напевне, не знала, але здоровило, що командує, дуже боїться вампоні. Не думаю, що він колись *наважиться* знову тут з'явитися.

Я посміхаюся йому і прихиляюся трохи ближче.

— Отже... побачення?

Теффі дивиться прямо на мене, відсахується і закочує очі. Потім знову дивиться на касу з діловим виглядом. Але тоді знову дивиться на мене і за мить відводить погляд. Коли він дивиться на мене ще раз, його щоки здаються більш рожевого відтінку, ніж решта його тіла. Він сильно мотає головою і відвертається.

Що ж, на цьому фронті облом. Але, гадаю, в Кантерлоті ще повно інших жеребців, які залюбки...

Він дивиться на мене, видає дивний іржачий звук, перш ніж нарешті опановує свій голос:

— А-а, ем... — Він зітхає. — Гаразд.

Я стрибаю від радості. Так!

— Клас! Бістро «Водоспад» о пів на п'яту. Не запізнюйся! — Я швидко завалю його в ліжку! Владнавши це, я прямую до дверей. Часу ще

багато. Може, я до того ще встигну знайти добру здобич у торговому районі.

— Е-е, ти ж *помиєшся* до того, га?

Я дивлюся на себе. Так. Досі дуже, дуже брудна. І не у хорошому сенсі «брудна».

— Звісно! — кажу я, хоча гадки не маю, як саме це зроблю, і вистрибую у двері.

Чудово! Я отримала трохи смаколиків і побачення з сексуальним жеребцем, а день минув лише наполовину. Але Теффі мав рацію, мені *дійсно* потрібен душ. Я досі вкрита павутинням і пилом! А в торговому районі Кантерлота я душ навряд чи знайду.

Ігноруючи крики жаху, що час від часу лунають навколо мене (я викликаю таку реакцію у денних поні, хіба я не казала?), я розбігаюся і злітаю вгору, прямуючи до казармової вежі.

Мені треба лише прослизнути всередину, швидко прийняти душ і знову вислизнути. Нікому навіть не треба знати, що я поверталася. Звісно ж, ніхто й не знав, що я взагалі зникла, так?

Але, наближаючись до правильного вікна (я вельми впевнена, що це правильне вікно), я отримую нагадування, що хтось все-таки знав, що я зникла... хоч і не знав, куди.

Крики і шум важко працюючих поні долинають згори.

Коли я підлітаю достатньо високо, щоб зазирнути у вікно, я бачу, чому полягає проблема. Двері туалету зірвані, унітаз повністю знятий, і кілька міцних жеребців зайняті розбиранням кам'яної підлоги навколо стоку, а весь мій загін з'юрбився за ними і спостерігає.

Прямо над отвором мій командир, Найтвінг, кричить у весь голос:

— Тримайся, Бетсі! Ми вже близько! Просто постарайся не зіслизнути ще глибше!

Ой.

Гаразд, не біда. Мені просто треба якомога сильніше намочитися, перш ніж повернутися крізь передні двері. Я скажу їм, що мене протягнуло крізь усю каналізацію, і я вискочила на очисній станції. Чудово.

А от щодо душу... Що ж, бараки — не єдине місце в Кантерлоті, де є душ. Я просто «позичу» чийсь.

Що може піти не так?

Примітка автора:

Фанарт від [Hungryman](#)

Ця історія з'явилася частково завдяки моїм підписникам на [Patreon](#)! Їм нема ціни в тому, щоб підтримувати мою зосередженість та мотивованість силою дедлайну.

Якщо бажаєте допомогти мені продовжувати писати, будь ласка, зазирніть на мою [сторінку на Patreon](#).

[1] «Batsy», від «bat» — «кажан», «fluff» — «пух», «tuft» — «китиця».

[2] «Nightwing» — «Нічне Крило».

[3] «Moon Glitter» — «Місячний Блиск».

[4] Кому цікаво: https://en.wikipedia.org/wiki/Sex_swing.

[5] «Taffy» — «іриска», «Winkle» — закручена випічка, а також сленгове «член».

[6] «Slick Saddles» — «Слизькі Сідла».

Бетсі Флаффентафт II: У пошуках душі

Я знову планерую вниз, у Кантерлот, лишаючи моїх дурних товаришів виловлювати мене з каналізаційної системи замку. Я впевнена, що вони це переживуть, і ми всі потім будемо з цього сміятися. Веселі часи. Та й туалет все одно пора ремонтувати — там дивно тхне, і плитка огидна.

Спускаючись нижче, я приземляюся на одну з багатьох веж Кантерлота.

Кілька голубів шугають, змушуючи мене прийняти добре відпрацьовану і дуже доречну бойову стійку раніше, ніж я встигаю оцінити загрозу і визнати їх безпечними. Сказати, що я була *сполохана* або що було б жакливою примітивізацією дуже складного і чудово відточеного бойового рефлексу.

Звісно ж, через цей стрибок я починаю з'їжджати вниз з даху вежі, мої копита скриплять, ковзнувши по гладкій поверхні. Дах стає більш крутим, я ковзну все швидше, доки нарешті остаточно втрачаю контакт і падаю назад, ледве встигаючи вхопитися за водостік задніми копитами. Він грюкає і скрипить... але, принаймні, не ламається і не падає.

Не страшно. Мені цілком зручно висіти догори ногами, і це чудова висока точка для оглядання міста.

Куди б мені піти, щоб знайти душ? Ну, в яких місцях є душі? Я не можу повернутися до казарм тепер, коли мене шукають. Я не можу навіть прокрастися до казарм денної гвардії — що як будуть обшукувати труби по всій будівлі і знайдуть мене в їхньому душі? Я доволі добре пояснюю речі (я маю хист до слів), але таке було б важко навіть для мене.

Отже, казарми відпадають, але казарми — лише одне з багатьох різних місць, в яких є душ. Може, я й не так багато знаю про денних поні, але я впевнена, що в них десь є душі. Я можу піти в готель, наприклад. В готелях точно є душ, і ще вони відкриті для всіх. Це плюс. Мінус, щоправда, в тому, що вони також беруть гроші, а їх в мене немає. Я можу просто піти *дістати* трохи грошей... це теж варіант. Але це також ризиковано. Можливо, є кращий спосіб.

Що ще? У поні буває душ вдома, але вони не є безкоштовними для будь-кого... та чи це *дійсно* так? Я посміхаюся перевернутою посмішкою. Мені всього лише треба докласти свого неперевершеного Бетсі-шарму, і я впевнена, що варто мені попросити будь-якого поні, і вони залюбки дозволить мені використати їхній душ. Можливо, вони навіть приймуть його зі мною... фліртові групові душі — мої улюблені!

Вирішивши так, я відпускаю задні копита і дозволяю собі впасти вниз понад стіною будівлі.

Розслабтеся, гаразд? Я ж бетпоні. Ну, знаєте, з крилами, і все таке, і цілком звикла до таких піке? Майстерним нахилом крил я роблю дугу догори... і прямо в дерево.

Ай. Дерево шурхотить з боку в бік, з нього падає листя.

Мотаючи головою, щоб витрусити з неї зірочки, я вітаю себе з чудовим вибором місця для приземлення. З цього дерева я можу оглядати велику міську площу і спостерігати за всіма поні на ній, вибираючи ідеального, щоб попросити про душ. Тепер в моїй гриві на додачу до пилу та павутиння застрягли листя та гілки, але душ і це запросто виправить. Важливіше обрати поні, що отримає честь дозволити мені скористатися їхнім душем.

Он там матір з трьома малими дітьми, одне з них в колясці... ні, вона виглядає надто заклопотаною. Немолода бізнеспоні у чорному костюмі-двійці... Я кидаю один погляд на її загострений писок, її зализану гриву, постійну похмурість на її обличчі, і відкидаю цей варіант. Вона виглядає *занадто* злою і скнарною, щоб щось давати безкоштовно, незалежно від того, наскільки чарівна бетпоні її просить.

Але не всі перспективи настільки погані. Он довготелесий жеребчик намагається заробити кілька монет, жонглюючи на розі вулиці... можливо, в нього немає душа, але якщо є, я впевнена, що він з радістю дозволить мені скористатися ним. Двоє старих жеребців грають у шахи під тим самим деревом, на якому я сиджу, струшуючи щойно впале листя зі своїх рідшаючих грив... їх дуже порадує, що така кобила, як я, приділяє їм увагу. А он три молодих жеребця йдуть через площу і сміються з жартів одне одного... прийняти душ з ними трьома було б круто!

Але хто *дійсно* впадає мені в око, так це м'язистий брунатний жеребець у білому фартусі й маленькому складаному кухарському капелюсі, з рожевим пончиком на стегні. Ня-ав! От кого б я зовсім не проти побачити мокрим у душі зі мною!

Звісно ж, я лишаю інших в якості запасних планів — не то щоб мені могли колись знадобитися запасні плани, але я завжди планую все як слід заздалегідь. Саме тому я завжди досягаю успіху в усьому, що роблю.

Хоча кажуть, що жоден план не переживає перший контакт із ворогом. Оскільки мій план не пережив перший контакт із землею, я маю зробити висновок, що земля — мій ворог. Щойно я приземляюся, всі поні на площі дивляться на мене. Наступної миті всі вони тікають, при цьому кричать, що до Кантерлота знову вторглися загарбники. Навіть палкий хлопець з пончиковим стегном утік!

На тепер вже порожній площі я сиджу на покинутій шахівниці з розкиданими навколо шахами, і дуюся. Тобто я знаю, що мою абсолютну неперевершеність важко отак зразу прийняти, але вони могли хоча б *спробувати* поводитися цивільно.

Що ж, схоже, що мої пошуки халявного душу доведеться продовжити, тому я підводжуся, обираю вулицю і починаю йти нею. Мені просто доведеться обов'язково познайомитися з *наступною* групою денних поні трохи більш поступово, щоб вони могли витримати мою приголомшливість.

Ця вулиця теж пустішає доволі швидко, що розчаровує, але один голос гукає мене з провулку неподалік:

— Псст! Гей, ти. Так, ти. Чогось шукаєш, еге ж? Я можу знайти це для тебе.

Оце вже звучить, як *саме те*, що треба! Я забігаю до провулку, рада, що справи так швидко обернулися на краще.

У провулку я знаходжу старого єдинорога у довгополому плащі. Його праве око швидко тіпається, а ріг чомусь перекошений на один бік, але він широко й зубато мені посміхається, тому я одразу розумію, що він хороший і корисний поні.

— Чого шукаєте, пані? У мене є все! Магічні книги і зілля, все на сто десять відсотків справжнє. Кажу вам, у мене є любовні зілля, тотеми привертання багатства, заляття росту і зменшення, і навіть ліки від застуди! — Він дружньо обіймає мене копитом за плечі і вказує на свій возик. — Багато з цього — така магія, яку вам не знайти навіть у Кантерлотських Архівах — це штуки дійсно високого рівня. Чули, що Твайлайт Спаркл стала принцесою-алікорном? От тільки вам не кажуть, що зілля для цього вона придбала у мене! Але я вже бачу, що ви з мого улюбленого типу поні, тому я запропоную вам гарні умови.

— Ніштяк, — кажу я.

Він підходить до свого возика і прихиляється до нього, виглядаючи просто втіленням упевненості.

— Отже... що ви шукаєте, панночко? Я Онест Ґолді^[1], і якщо цього немає в моєму возику, тоді я знаю того, хто зможе це знайти — Онест Ґолді не знає невдач.

Це ідеально! Не знаю, чого його ім'я «Онест Ґолді», якщо його хутро сіре, але я впевнена, що можу довіряти йому, якщо його ім'я «Онест».

— Гаразд, мені потрібен душ.

Він замовкає, і йому доводиться кілька раз блимнути, перш ніж він нібито розуміє.

— Е-е... душ?

Я киваю.

— Я... розумію. Так, я впевнений, що можу знайти саме те, що треба... — він обходить свій возик і починає порпатися в ньому. За кілька секунд він підходить до мене з дуже справжньою на вигляд книгою заклять і показує мені її обкладинку.

~~101 любовне закляття, які напевне причарують вашу другу~~
~~половину~~

НАЙБІЛЬШ ПЕРЕКОНЛИВА КНИГА ДУШОВИХ ЗАКЛЯТЬ У СВІТІ

Закляття для будь-якої ~~романтичної~~ ДУШОВОЇ потреби

Звучить ідеально! Але...

— Але в мене немає рога. Як мені використовувати закляття? — Хотілося б мені мати ріг. Речі були б значно простішими, якщо б я була бетпоні-принцесою-алікорном.

— Ну, я, з таким перекошеним рогом, на жаль, не можу начаклувати закляття для вас, — він підморгує мені. — Але я впевнений, що така чарівна кобилка, як ви, може попросити будь-якого єдинорога швиденько начаклувати для вас закляття.

Тут він дійсно має рацію. Я тягнуся, щоб відкрити книгу, але він відсмикує її геть.

— Ні-ні-ні! На жаль, ніяких переглядів, доки ви її не купите. Лише двадцять монет, і всі ваші, ем... душеві фантазії виповняться!

О. Йому потрібні гроші. Це проблема. Де ж мені дістати *двадцять* монет? Я кривлюся.

Та він, мабуть, побачив це.

— О, але не хвилюйтеся, пані. Це лише *звичайна* ціна. Для такої милої особи, як ви, я легко можу опустити її до п'ятнадцяти монет.

А, отже, доведеться трохи поторгуватися.

— Як щодо мінус десяти монет?

— Га? — він дивиться на мене порожнім поглядом. — Тобто ви хочете, щоб я заплатив вам, щоб ви її забрали? Це ж абсурд.

Я прихиляюся ближче.

— Ви вимагаєте високу ціну, містере. Мінус п'ять монет, але більше я дати не можу. — Чудово... будь-якої миті ми зійдемося на «безкоштовно» в якості резонного компромісу, і я буду на крок ближче до того, щоб отримати душ. Цьому чуваку не варто було торгуватися з такою кмітливою бізнес-кобилою, як я!

Але саме в цю мить троє поні з денної гвардії влітають у провулок, повністю блокуючи вихід на вулицю Лайно! Вони знайшли мене!

— Чисто! — вигукує один з них. — Ніяких загарбників.

Двоє з них розвертаються, щоб піти, але один лишається, мружачись і потираючи копитом підборіддя.

— Гей, а хіба ти не...

Тепер мене дійсно кидає в піт. Якщо вони мене впізнають, весь мій день буде зруйновано!

— Так! — каже гвардієць, привертаючи увагу двох інших. — Ти ж Сільвер Свіндлтон^[2], чи не так? На тебе вже два місяці як виписано

ордер на арешт.

Старий жеребець починає задкувати від гвардійців.

— Я... Я не знаю, про кого ви говорите. Мене звати Онест Ґолді, чесно!

Але вони на це не ведуться і починають насуватися на нього, використовуючи маневр оточення прямо з підручника для гвардійців.

Він кидається вглиб провулку, на жаль, забираючи магічну книгу про душ із собою, і двоє вартових кидаються навздогін. Скоро вони зникають за рогом, і я гадки не маю, що сталося з ними або з дорогоцінною книгою після цього.

Але той гвардієць, що лишився... Він дивиться на мене так само, як щойно дивився на Онеста Ґолді.

— Ти теж знайомо виглядаєш...

Я сковтую.

— О, навряд чи. Ми, бетпоні, не часто з'являємося...

— Ні, ти дійсно виглядаєш дуже знайомо... І я практично впевнений, що бачив твоє обличчя та к'ютімарку на одній з дощок оголошень у казармах. Але не можу пригадати, про що саме там ішлося...

Лайно, лайно, лайно, потрійне лайно! Він бачив плакати зі мною, які порозвішувала принцеса Луна, ті самі, де написано, що я маю бути під постійним наглядом. Кепсько! Але якщо я втечу зараз, це виглядатиме супер-підозріло. Є ще шанс, що...

— Знаю! Тебе, мабуть, недавно визнали гвардійцем місяця, так?

Якусь мить я лупаю очима.

— Ем, так! Мабуть, так і є.

Він тисне мені копито.

— Що ж, вітаю! Насолоджуєшся відпусткою у нагороду, так?

— Атож! — я посміхаюся так широко, що мої щоки трохи болять.

— Скажи, скажи, як воно, коли тебе особисто визнають і вітають принцеси? Це, мабуть, настільки неймовірно, що я й уявити не зможу!

— А, так... Це було, ем, чудово. — Це *не може* спрацювати. Невже я дійсно зможу викрутитися? Заждіть, звісно ж я зможу. Це ж я, врешті решт! Я маю бути гвардійцем місяця *щомісяця*.

— Є якісь поради для гвардійця-першорічника? В чому твій секрет? Що зробити, щоб принцеси тебе помітили? — На його ентузіазм боляче дивитися.

Насправді мені б хотілося, щоб принцеса Луна *не так часто* мене помічала.

— Ем... старанна праця і відданість?

— Чудово! Я також буду старанно працювати і стану... — Він на мить замовкає, блимаючи. — От халепа! Якщо я хочу бути таким старанним, як ти, мені краще просто зараз взятися за роботу, га? — Швидко прокрокувавши до покинутого возика, він чітко салютує мені. — Мем, я маю конфіскувати ці речові докази. І мені варто припинити набридати вам. Бажаю чудового дня і ще раз вітаю зі званням гвардійця місяця!

Я нервово салютую у відповідь і лечу звідти швидше, ніж тоді, коли я подумала, що мій батальйон їсть кажанячі смаколики без мене (як виявилось, це була лише хитрість, щоб заманити мене на нараду — ніколи більше на таке не поведуся!)

Коли я *достатньо* відлітаю від того місця, я приземляюся на зручний дах. Що ж, вийшов облом. А я ж була *так* близько до того, щоб прийняти душ! Схоже, я знову там, звідки почала.

Але нема причин, щоб мій початковий план не спрацював так, як я задумувала! Я виглядаю за край даху, шукаючи...

Вау! Мої очі вражає блискіт світла від біло-синьої кобили внизу. Її прикраси такі розкішні, такі привабливі, такі... блискучі!

Мені потрібен якийсь час, щоб оговтатися від шоку від побаченого. Але щойно я оговтуюся, я розумію, що мені *потрібно* мати це. Якщо я піду на побачення з такими прикрасами, я буду найгарнішою кобилою в історії... і якщо я буду найгарнішою кобилою в історії, мені точно світить переспати!

Широко посміхаючись, я переслідую кобилу, пурхаючи з даху на дах, абсолютно невидима для всіх (ну, якщо вони не подивляться вгору; але я практично впевнена, що ніхто з них не дивиться вгору).

Після недовгого переслідування вона приводить мене до розкішного маєтку на краю житлового округу Кантерлота. Я якусь мить насолоджуюся архітектурою... шикарно! Коли-небудь, коли поні нарешті оцінять мене, я житиму в такому ж будинку.

Вона зупиняється біля дверей і старанно відкриває довгу чергу складних замків. Щойно їх відкрито, вона прослизає всередину, і мій гострий слух чує, як кожен з замків із клацанням повертається на місце. Їх як мінімум шість.

Вау. Оце так захист. Але трохи захисту не завадить *Бетсі Флаффентафт* позичити прикраси. Принцеса Селестія може це підтвердити, а в неї найкращий захист у світі!

Я злітаю на дах цього будинку і всідаюся на димар. Звісно ж, якщо я подумаю про це якусь мить, я знайду спосіб обійти ці дурні дверні замки... Вікна? Ну, якщо вона докладає стільки зусиль до безпеки дверей, на вікнах в неї теж, мабуть, якесь закляття сигналізації. Задній вхід? Можливо, але знову ж, поні, що докладає стільки зусиль для безпеки передніх дверей, навряд чи залишить задні відкритими. Я можу підкопатися під...

Зачекайте. Мені щось дує в круп, і це дивно. Я дивлюся вниз, і — ну звісно ж! Димар! Я буду прямо як Санта Хувз!

Я іноді *така* геніальна. Весь час, власне.

Хоча димар і великий, та все одно тісний, але, на щастя, диму немає, бо зараз середина літа. Та мені все одно доводиться вихлятися з боку в бік, дозволяючи гравітації тягнути мене вниз. На це йде *вічність*, і я рада, що ніхто не бачить мене всередині, бо хоча це, може, й найгеніальніший спосіб проникнення в дім, але він явно не найвишуканіший.

Нарешті я вискакую з димаря і падаю у великий камін. Чорний пил здіймається навколо мене, і мені доводиться перечекати, доки він осяде, перш ніж я можу проблюватися і огледіти кімнату.

На щастя, в цій кімнаті нікого не було. Лише купа книг та кілька великих диванів. В цьому, гадаю, і полягає проблема великих будинків — лишається забагато порожніх кімнат.

Знизавши плечима, я крадуся по білому килиму до дверей кімнати. В коридорі теж нікого.

Чудово. Я зайду і вийду звідси, і ніхто мене не помітить, я не лишу жодних слідів. Але, озирнувшись, я бачу ланцюжок чорних відбитків копит на білому килимі, які ведуть до місця, де я стою. Лайно! Що ж, почищу його пізніше. Поки що я натомість починаю летіти, тримаючись над килимом, щоб не забруднити його ще більше.

Я просто почищу його перед тим, як піти. І так зійде. Скривившись, я розумію, що поки що примудрилася зробити себе *ще бруднішою*. Але я нічого не можу вдіяти — це необхідно зробити.

Я повільно лечу по коридору, зазираючи в кожні двері, щоб дізнатися, куди ж могли подітися всі ті чудові прикраси. Я мінаю кілька дверей, і — ось воно!

Крізь відкриті двері я бачу ту саму кобилу, і вона зайняти зніманням усіх тих неймовірних прикрас. Цей процес триває кілька хвилин, але я весь цей час тримаюся в повітрі, уважно спостерігаючи, як вона опускає кожний блискучий предмет на полірований комод перед собою.

Щойно вона завершує, вона обертається до мене і йде до дверей.

Але все гаразд. З моїми блискавичними рефlekсами я шмигаю вгору. Тихо звисаючи з високої стелі, я дивлюся, як вона проходить просто піді мною в інші двері навпроти, і замикає їх за собою.

Хух, це було небезпечно.

Тепер всі ці прикраси просто *лежать* тут, абсолютно беззахисні. Було б безвідповідально з мого боку лишити щось настільки блискуче без нагляду й оцінки, еге ж? Я впевнена, що ця кобила не буде заперечувати, якщо я складу компанію її прикрасам на решту дня. Я, звісно ж, поверну їх, як новенькі. Щойно закінчу зі справами.

Я прокрадаюся всередину і побожно дивлюся на блискучі метали та самоцвіти, що лежать переді мною. Розкладені отак, вона займають більшу частину поверхні комоду. Я тягнуся до них копитом, щоб схопити перший і найбільший предмет, але помічаю, які брудні в мене копита... пил і павутиння з того підвалу, кілька листків, що прилипли до павутиння, і все це вкрите дрібною чорною сажею з каміну.

Я не можу зараз їх торкатися! Я їх всі забрудню, і тоді мені доведеться мити ще й їх, перш ніж я зможу стати найгарнішою кобилою у світі!

З-за дверей на іншому боці коридору я починаю чути душу.

Душ, ну звісно ж! Це і є рішення! Я мала б знати, що врешті знайду його, якщо лише йтиму шляхом власної приголомшливості.

Та однозначно не приголомшлива частина полягає в тому, що мені, здається, доведеться чекати, доки вона завершить свій душ, перш ніж я

зможу скупатися.

Я всідаюся перед комодом і якийсь час розважаюся, просто роздивляючись дивовижне скупчення прикрас. Дюжини золотих копитних браслетів, інкрустовані рубінами кліпси для хвоста, нагрудник, що міг позмагатися із нагрудником принцеси Селестії, кола за колами блискучих намист, кілька діамантових сережок і розкішна тіара із дюжинами діамантів та великим рубіном, на довершення всього цього.

Та все ж, розглядання блискучих штучок не може розважати таку вишукану бетпоні, як я, вічно. А ця кобила приймає душ вже *цілу вічність*.

Тому я починаю нишпорити у кімнаті, чому б і ні? Це теж справа. Серед небагатьох речей, окрім прикрас, що знаходяться на комоді, є рамка з фото, і на ньому та сама кобила, яку я переслідувала, разом із якимось жеребцем. З тим самим жеребцем, який сьогодні намагався вимагати гроші за «дах» у Теффі Вінкла! Ха. Не знала, що цей тип такий популярний, але, вочевидь, ця кобила вважала, що її фото разом з ним варте того, щоб поставити його в рамці у спальні. У денних поні дивні захоплення, це точно.

На тумбочці біля ліжка лежить високий стос журналів. Але коли я беру їх і починаю гортати, я бачу, що всі вони про зачіски, відомих денних поні, одяг, макіяж... нудний мотлох. Важко відрізнити рекламу від статей, оскільки й ті, й інші здебільшого про парфуми, або якийсь слиз для волосся, або що.

Я відкидаю журнал, що я гортала, і він падає, залітаючи під ліжку. За мить я розумію, що збиралася не лишати слідів мого перебування тут, тому мені доведеться підняти його і покласти назад.

Але коли я зазираю під ліжку, то бачу там далеко не один журнал.

Звісно ж, той, що я жбурнула, теж там, але ще там акуратна стопка інших. Витягнувши їх, я бачу, що все це журнали «Playcolt». *Оце* значно більш цікаве читво! Я з ентузіазмом починаю їх гортати, і

витрачаю на це богиня-зна-скільки часу... (Але серйозно, я лише читала їх заради статей. Там було кілька дуже інформативних дописів про, ем... політику... дописів. Так. Про політику дописів).

Так чи інакше, доки я насолоджуюся цими дуже інформативними статтями, я так захоплююся ними, що не помічаю, коли душ вимикають.

Заходить кобила, загорнена у рушник. Вона зачиняє за собою двері, і лише тоді помічає, що я лежу поряд з її ліжком і гортаю «Playcolt».

Ми помічаємо одна одну практично одночасно. Я застигаю, але вона кричить і кидається навтьоки... прямо в закриті двері. Кобила трохи хитається, потім падає прямо перед ними, непритомна.

Я шкірюся. Ха! Оце так я, ліквідую ворогів самою лише силою моєї неперевершеності.

Що ж, тепер, коли душ вільний, мені варто ним скористатися. Мені доведеться відсунути кобилу від дверей, щоб їх відчинити, і при цьому лишити чорні відбитки копит на ній та її рушнику. Прикро... тепер їй доведеться знову приймати душ. Та нічого.

Я перетинаю коридор, і якусь мить просто стою з роззявленим ротом, дивлячись на ванну. Повсюди білий мармур і золото (або бронза — я не дуже впевнена), відтінена розкішними темно-червоними завісами і акуратною полчкою зі складеними білими рушниками. Дуже гарно, хіба що трохи занадто блискуче, як на мій смак. Коли я збудую свій маєток, треба буде сказати будівельникам не перегинати. Може, замінити мармурові полиці на поліроване дерево. Так, це було б гарно.

В одному кутку стоїть величезна ванна-джакузі з душем над нею, і я прямую туди, ніби наближаючись до священної реліквії, ледве здатна повірити, що мої бездоганні здібності та планування нарешті привели мене до нього (на щастя, дзеркало на шляху до нього досі затуманене, тому мені не доводиться дивитися, якою брудною я стала).

Я залізаю, вмикаю воду, і... and *Гаах!* Ця кобила використала всю гарячу воду! Дуже неввічливо з її боку все використати і лишити мені ледве теплий душ. Угх. Тепер я рада, що вона вдарилася головою об двері й вирубилася. Вона заслужила на це за таке ставлення до гостей.

Та все ж мені треба помитися, тому я терплю. В принципі, це так вже й погано, якщо звикнути... і, здається, вона починає трохи теплішати.

І це приємно, дивитися, як весь бруд з мене змивається в каналізацію. Прощавай, пил, прощавай, павутиння, прощавайте, листя та гілки, і найприємніше, прощавай, камінна сажа. Вода, що стікає з мене, практично чорна від неї.

Я беру пляшку шампуню з полиці поряд зі мною. Вона десь наполовину повна фіолетово-синьої маси, що пахне якимись дивними квітами, яких я ніколи раніше не нюхала. Знизавши плечима, я відкриваю її і вичавлюю все на свою гриву, спину та хвіст, а потім кидаю порожню пляшку на підлогу ванної, де вона гучно відскакує геть.

На жаль, в моєму палкому бажанні стати чистою я, *можливо*, використала трохи забагато. Доки я відмиваюся, маса бульбашок стає все більшою й більшою, доки не заповнює всю ванну. На мить мене охоплює паніка від думки, що зараз буде так само, як коли я висипала цілий ящик мила у фонтан біля казарм (Хоч через це я *дійсно* отримала наряд на прибирання на три тижні в якості покарання, але при цьому я ще й побила світовий рекорд з найбільшої маси бульбашок, а це вже щось). Та з часом душ змиває з мене бульбашки від шампуню, і все повертається до норми.

Навіть краще, ніж до норми, власне кажучи. Я виходжу з душу до скрипу чистою, і видаю переможний писк, щоб радіючи своїй чистоті. На жаль, *можливо*, від мого писку, тріскає дзеркало. Але воно досі затуманене, тому я все одно не змогла б побачити в ньому свою неперевершеність.

Витершись позиченим рушником з єдиної чистої стопки, що була достатньо далеко, щоб уникнути бульбашкової маси, я радісно перетинаю коридор у зворотному напрямку, щоб забрати свої прикраси.

Як не дивно, кобили на підлозі більше немає. Її ніде не видно.

Що ж, спішемо це на особливості денних поні. Я знизую плечима і починаю надягати прикраси, одну за одною. Надягаючи кожну, я витрачаю якийсь час на те, щоб помилуватися нею в золоченому ростовому дзеркалі на іншому боці кімнати. Можливо, все це золото та блискітки виглядали вражаюче на білому хутрі тієї кобили... але на контрасті з моїм темно-сірим хутром вони просто *приголомшливі*. Дійсно, саме так я завжди мала виглядати.

Коли я саме додаю завершувальний штрих у якості тіари, але ще не встигаю подивитися у дзеркало, до кімнати влітають троє жеребців, всі озброєні кийками, і всі люто дивляться на мене.

Я, звісно ж, не боюся. Я королівський гвардієць, елітний воїн. І за моєю спиною вся міць законодавчої системи Еквестрії (доки жоден інший гвардієць не засік мене і не доповів принцесі Луні).

— Вас усіх заарештовано королівською нічною гвардією за, ем... погрози на адресу королівської гвардії! — кажу я їм, намагаючись випромінювати якомога більше впевненості.

Вочевидь, вони занадто тупі, щоб лякатися, бо вони продовжують повільно наближатися до мене.

Не проблема. Як я і сказала, я елітний воїн. Я кидаюся на того, що всередині, притискаючи його голову до килима. Доки він борсається піді мною, двоє інших піднімають свої кийки для замаху.

Саме в цю мить — як завжди — я придумую геніальний план. У належну мить я просто пригинаюся, дозволяючи кийкам двох жеребців пройти над моєю головою... і вдарити по головам одне одного. *Бам-бам*, і обоє падають.

Я зістрибую з середнього, і, хіхікаючи та підстрибуючи від радості, рухаюся по коридору. Я не можу вийти через димар — він занадто брудний. Тому мені доведеться вийти через парадний вхід, відімкнувши його зсередини.

Але коли я доходжу до входу, там стоять ще кілька сердитих на вигляд жеребців, і всі — між мною та дверима на волю.

— Ти про це пошкодуєш, — каже один з них.

— *Ніхто* не може нашкодити дружині боса і сподіватися, що це їм так минеться.

Найближчий постукує кийком по своєму копиту, потім дістає з-за поясу загострений дерев'яний кілок.

— Бос казав, що мені сьогодні варто бути готовим до бетпоні. Схоже, що він мав рацію, як завжди. Твій час щойно вийшов, маленька вампоні.

Мій час вийшов? Час... Я кидаю погляд на великий годинник біля лівої стіни. Зараз 4:29... *а моє побачення о 4:30!*

Із розширеними очима я стрілою вилітаю з кімнати. Услід мені гукають «Так, краще тікай!», та «Ми тебе вполюємо, вампоні!», але я ігнорую їх і тікаю в задні двері маєтку, швидко злітаючи в небо.

Мені треба рухатися якомога швидше, інакше я точно пропущу моє побачення з Теффі Вінклом!

Примітка автора:

Ця історія з'явилася частково завдяки моїм підписникам на [Patreon](#)! Їм нема ціни в тому, щоб підтримувати мою зосередженість та мотивованість силою дедлайну.

Якщо бажаєте допомогти мені продовжувати писати, і навіть вирішувати, яку історію мені написати наступною, будь ласка,

зазирніть на мою [сторінку на Patreon](#).

[1] «Honest» — «чесний», «Gold» — «золотий».

[2] «Silver» — «срібний», «Swindle» — «дурити, шахраювати».

Бетсі Флаффентафт III: Остання ніч перед подвійним ультра-іспитовим терміном

Я мчу вулицями Кантерлота, не звертаючи уваги на поні, які кричать на мене через те, що я збила з них капелюха абощо. Я спізнююся! А я *ніколи* не спізнююся нікуди! Ну, я часто спізнююся на роботу, але я *ніколи* не спізнююся на щось *хороше*!

Де, в ім'я Поні, знаходиться бістро «Водоспад»? Я злітаю на загострений дах і на секунду зупиняюся там, роздивляючись навколо. Може, спитати у когось дорогу, доки я не спізнилася ще більше? Я сказала Теффі Вінклу зустрітись зі мною там лише тому, що це був єдиний ресторан, який я знала... але лише через те, що я знову й знову чула, що він найвишуканіший, а мені пасує лише найвишуканіше місце, чи не так?

Ага! Он там водоспад витікає з-під королівського палацу. Це має бути воно (все-таки це ж бістро «Водоспад»)! Навіщо потрібні вказівки такій розумниці, як я?

Та все ж шлях туди не близький. Чому Кантерлот взагалі такий великий? Він міг би бути так само пишним і без такої великої кількості поні, хіба ні? Гадаю кількох вулиць із крамницями, ще кількох із будинками, і Королівського палацу було б достатньо. Але ж ні... з місця, де я зараз знаходжуся, до того водоспаду достолиха далеко. Занадто далеко, зважаючи на те, як я запізнююся.

Але я *все-таки* врешті дістаюся туди. І тут дійсно є щось на кшталт кав'ярні чи бістро, прямо на пласкій ділянці між місцем, де водоспад падає і наступним падінням! Чудово! От бачите — Бетсі Флаффентафт *ніколи* не потрібні вказівки! Я *завжди* маю природне почуття напрямку, і воно *ніколи* не підводить мене.

Я по спіралі спускаюся вниз на маленьку площу перед рестораном на карколомній швидкості, не тому, що я втомилася і мої крили ниють — я ніколи не втомлююся — а просто тому, що я дуже спізнююся, і мені *дійсно* треба дістатися туди якомога швидше.

Я озираюся навколо, шукаючи Теффі Вінкла, при цьому мою прикраси брязкають.

Он він, у білому смокінгу! Він вже йде геть, похнюпивши голову.

Я вибігаю перед ним, різко зупиняюся, а тоді стаю прямо у нього на дорозі у хвацьку позу, яку лише трохи псує захеканість. Але покрив прикрас компенсує це, хай навіть кілька предметів падають і розлітаються по вулиці.

— О, — Теффі зупиняється і витріщається на мене, трохи хмурачись. — Ти все-таки прийшла.

Не зовсім та реакція, якої я очікувала, але я все одно посміхаюся.

— Я *ніколи* нікого не підводжу! — Подумавши кілька секунд, я тихо виправляю свою заяву. — Я *ніколи* не підводжу тих, хто мені подобається. А що це ти, власне, вдягнув? Ти виглядаєш, як офіціант.

— Нічого подібного, — він зачухує очі. — І, здається, я тобі не дуже подобаюся, бо ти змусила мене чекати перед рестораном цілих півгодини.

— Нема нічого поганого у стильному запізненні. — Я вже якось сказала таку фразу своєму командиру, коли спізнилася на тренування, але тоді вона не дуже спрацювала. Можливо, *зараз* більш підхожий час?

— Такого явища, як «стильне запізнення», не існує, — він починає мене обходити. — Особливо коли справа стосується зустрічі лише двох поні, і особливо коли ти сама призначила час, і *особливо* коли *ти сама* сказала «не запізнюйся»!

— Гаразд, гаразд, — я швидко доганяю його, мої прикраси брязкають. — Але ходімо зі мною все одно? Ну давай. Це буде весело! — Я змахую хвостом з боку в бік, просто щоб упевнитися, що він зрозумів, які веселощі я маю на увазі. (Хоча, відверто кажучи, всі види веселощів хороші, хіба ні? Але я маю право мати мої улюблені!)

Кинувши на мене невиразний погляд, він продовжує крокувати.

— Я не винна! Мені довелося йти за якоюсь елегантною поні до неї додому, а потім пролазити крізь димар і ховатися в її спальні й чекати *цілу вічність*, доки вона прийме душ, а тоді я нарешті помилася сама, але а мене напала купа бандитів, і мені довелося натовкти їм дупи, перш ніж... — Я подивилася на нього і побачила, як він дивиться на мене. — Угх! Ти навіть не віриш мені, га?

— Давай просто визнаємо — це все, мабуть, просто марнування часу.

Я закочую очі і тикаю його кінчиком крила.

— Ну авжеж! Побачення — це *завжди* величезне марнування часу! Поні варто одразу переходити до пустощів із ким вони забажають!

Теффі відводить погляд, його рожеве обличчя виглядає значно, значно більш рожевим, і це *дійсно* мило.

Я не можу стриматися від того, щоб пискнути і трохи станцювати на місці, дивлячись на нього в такому стані. Як мило! Стоп — я мала на увазі, сексуально! Та, дуже сексуально... абощо. Це неважливо. Важливо якомога швидше затягти його в ліжко.

— Ти сам сказав, що нам варто спочатку сходити на побачення, тож давай! — Я вискакую перед ним і трохи стрибаю вгору-вниз. — Ходімо — чим швидше ми завершимо це побачення, тим швидше я потрахаюся!

Це змушує його почервоніти *ще більше!* Але нарешті він спромагається щось сказати:

— Ем... Гарзд.

— Ура! Я *знала*, що ти мене хочеш!

Теффі кидає погляд на поні з кантерлотського вищого суспільства навколо нас, намагаючись сховати від них своє обличчя.

— Так, ем... Було б прикро згаяти резервацію у «Водоспаді». Поні доводиться чекати на них *місяці*.

Я підштовхую його у правильному напрямку, до ресторану.

— Так! Давай поїмо! — Я *насправді* зголодніла — я нічого не їла після тієї випічки та павуків вранці! І що він там казав про «резервацію»? Я впевнена, що це неважливо. Мабуть, ще якась дурня для побачень денних поні.

Вхід до ресторану величезний — навіть трохи вражає. Це велетенська арка в боці будівлі, над якою видно маленькі віконця кухні, а з-за неї долинає гуркіт водоспаду. Одразу за входом знаходиться якась пришелепкувата підставка, за якою стоїть високий жеребець із сивою гривою.

Я саме збираюся пройти повз нього і вибрати найкращий стіл, як він простягає копито, затуляючи мені шлях.

— Я так розумію, для вас *зарезервовано?* — каже він, немов навіть не дивлячись на нас.

Я відштовхую його копито.

— Нам *не потрібна* резервація, — трохи впевненості має подіяти.

От тільки цього разу вона явно не діє. Він вистрибує переді мною — рухаючись швидше, ніж я від нього очікувала, зважаючи на його

похилий вік — і ще кілька м'язистого вигляду жеребців стають на прохіді, затуляючи мені огляд на столи.

І от я в оточенні жеребців — здебільшого дуже сексуальних, за винятком того старого сивого хріна — і я *досі* не потрахалася. Стосунки денних поні дуже дивні!

Та коли старий сивий поні помічає Теффі, його поведінка змінюється.

— О! Перепрошую, я не помітив. Ви новий офіціант, так? Заходьте — нам треба, щоб ви взяли до роботи якомога швидше!

Я сміюся і починаю витанцьовувати навколо Теффі.

— Ха! Я ж тобі казала!

Хмуричись до мене, він каже:

— Я *не* офіціант.

Це явно зменшує ентузіазм сивого жеребця щодо того, щоб впустити нас. Я знову стаю в позу, впевнившись, що мої прикраси блищать у вечірньому світлі, але він лише хмуриться.

— Дуже перепрошую, — каже він, — але в нас сьогодні повно відвідувачів. Працівники і так ледве пораються.

Це мене не знеохочує, я підсуваюся ближче до нього.

— Будь ласка, ваш найкращий столик, сер.

Він дивиться на мене, і одна з його кущастих сивих брів піднімається.

— Як я вже сказав, дуже перепрошую, але зараз у нас все зарезервовано, і працівники...

Годі! Я гепаю один з моїх важких, інкрустованих діамантами браслетів на підставку перед ним і лишаю його там, так, щоб ніхто більше не бачив.

Якусь мить він мовчки дивиться на великий, поцяцькований браслет. Хай забирає — він все одно був важким, і забагато дзенькотів. Потім він посміхається:

— Прошу за мною, мем.

Я озираюся на Теффі і ворущу бровами. Мовляв, бачиш — ось як це робиться!

Теффі якусь мить стоїть ошелешений. Він переводить погляд між браслетом і мною, доки я віддаляюся... потім нарешті знизує плечима і квапиться за мною в ресторан.

Всередині дійсно повно поні, хоча галасу значно менше, якщо б така ж кількість бетпоні їли в одному місці. Ця тиша — за виключенням гучного водоспаду, звісно — дещо дивна... але, гадаю, денні поні вважають це вишуканим.

Старий жеребець проводить нас до столика в кутку зовнішньої ділянки, прямо над спокійною водоймою між двома водоспадами. Тут *дійсно* гарно... попри те, що помічник офіціанта досі прибирає зі столу.

Щойно його проганяють — разом із рештою мотлоху зі столу — нас із Теффі просять займати місця.

Стіл розрахований на чотири місця, і я не збираюся сидіти на протилежному боці від мого жеребця, тому я чекаю, доки Теффі сяде першим, потім обираю стілець поряд із ним... і підсуваю його ще ближче, бо він все одно був недостатньо близько.

Теффі дивиться на мене, доки старий поні кидає два меню і квапиться назад до своєї маленької підставки та свого хабарика.

Я підсовую свій стілець ще трохи ближче.

— Гарне місце, еге ж? — Воно справді гарне, з вишуканими скатертинами і все таке, і навколо висять вже запалені жовтогарячі ліхтарі, хоча до заходу сонця ще не так щоб близько.

Теффі підтягує копита до себе, кладе їх собі на коліна, і в цілому намагається бути якомога меншим.

— Гадаю, так.

— Правда ж я вмію розважити жеребця, га? — Я демонстративно-недбало розправляю крило і обіймаю його ним. — Хочеш трохи побавитися під столом, доки офіціант підійде?

— Бетсі! — він озирається навколо, немов боїться, що його зараз схоплять за те, що він робить щось погане, а потім напружено шепоче: — Не можна таке робити в такому місці!

— Угх, ну гаразд... Але не змушуй мене чекати надто довго! — Я підморгую йому. Серйозно, краще йому не змушувати мене чекати надто довго. Моя зміна починається на заході сонця. (Хоча неважливо. Мені не вперше запізнюватися на роботу. Оскільки гвардія — практично єдина робота для бетпоні, вони все одно не зможуть мене звільнити. А якщо я спізнюся через те, що розважатимуся з Теффі... що ж, у всіх свої пріоритети, хіба ні?)

Теффі вже взяв своє меню й уткнувся в нього обличчям — немов це може сховати його досі буйний рум'янець — тому я вирішую, що це підхожий час, щоб зробити те саме.

Багато вишуканих штучок, ціну не вказано. (Ура! Безкоштовно!) Але кажанячих смаколиків, схоже, немає. Від такого вишуканого місця я очікувала кращого.

— Ем, Бетсі? — ще тихіше шепоче Теффі. Навіть із моїм чудовим слухом я ледве чую його. — Я не впевнений, що можу дозволити собі це місце. Ти ж взяла трохи монет, га?

Я тикаю його копитом у бік... і тому, що він каже дурниці, і тому, що мені хочеться хоч трохи його помацати за все те, через що мені довелося пройти.

— Кому потрібні монети? Все ж безкоштовне! Не дивно, що це місце таке популярне!

— Ем... Я не думаю, що це дійсно...

— Неважливо. Не переймайся — я щось придумаю, — я знову йому посміхаюся... і, здається, до нього щось доходить, бо він трохи посміхається у відповідь із дещо завороженим поглядом.

— Вибач, — каже він. — Просто справа в тому, що я довго жив сам, і мій брат казав, що мені пора знову почати зустрічатися з кимось.

Ой-йой... Він що, зібрався виплеснути на мене свої *емоції*? Це, типу, *найостанніша* річ, «виплеск» якої я від нього очікую. Мабуть.

— Але мені ніколи не вистачало впевненості просто так *запросити* кобилу. До того ж, я настільки заклопотаний з крамницею... Тому коли ти просто взяла і запросила *мене* на побачення, я спершу був занадто наляканий, та потім вирішив, що я *мушу* зробити це, хай навіть справи рухалися занадто швидко для мене, і просто, ем...

Воу... він дійсно нервується щодо мене, га? Хотілося б мені мати можливість посміхнутися так, щоб не демонструвати мої гострі зуби — ці гострі зуби, здається, змушують денних поні ще *більше* нервуватися.

— Тож, ем, мабуть, що я хотів сказати, може, нам варто трохи пригальмувати і взнати одне одного трохи краще?

Я шкірюся, незважаючи на горсті зуби.

— Авжеж! Давай визнаємо одне одного. Яка твоя улюблена поза в сексі?

Очі Теффі розширюються, а ніс зморщується, немов він щойно проковтнув щось жахливе і ледве не вдавився. Поні за всіма столиками навколо охають і нажахано дивляться на нас, тримаючись копитами за груди чи прикриваючи роти.

Ой, немов вони ніколи раніше *це* не чули. Годі вам! Я показую їм свій довгий кажанячий язик.

— Бетсі! — Теффі намагається підтягнути мене ближче до себе, немов це зможе завадити мені показувати язика. — Не можна просто *казати* такі речі вголос! — Приємно, коли він мене так тримає...

Але саме в цю мить наближається наш офіціант.

— Чи можу я принести вам перші страви? — питає він, дуже професійно удаючи, ніби не помітив, як я засмоктала свій язик назад до рота.

Але найнеймовірніша річ у тому, що він вдягнений *точно* як Теффі — такий самий білий смокінг, така ж сама сорочка під ним, і така сама чорна краватка-метелик. Я тикаю Теффі ліктем і вказую на одяг офіціанта.

— Бачиш? *Бачиш?* Я ж тобі казала!

Теффі зітхає:

— Так.

— Гаразд, — відповідає офіціант. — Ви будете Потаж Менажер чи Турен^[1]?

Ми з Теффі обмінюємося поглядами. Явно жоден із нас не знає, що це... але з нас двох лише в однієї є необхідний рішучий та дієвий характер: у мене!

— Турен! — кажу я офіціантові із добре виправданою впевненістю. Секрет у тому — і мені це відоме — що це *вишуканий*

ресторан. Якщо суп виявиться огидним, мені просто достатньо жбурнути його в офіціанта і вимагати сатисфакції. Принаймні, я практично впевнена, що це працює саме так. Я колись бачила таке у гвардійському батальйонному спектаклі, і там це чудово спрацювало.

— Чудовий вибір, — вклонившись, офіціант відступає назад і зникає. Проблему вирішено!

Теффі прихиляється ближче до мене й шепоче:

— Ем... Бетсі, що таке «Турен»?

Я мовчу із зарозумілим виглядом. Не лише тому, що гадки не маю, але й тому, що чим довше я роблю це, тим довше Теффі не відсувається від мене. Через прохолоду від водоспаду неподалік відчуття його теплої щоки поряд з моєю... приємне. До такого легко звикнути...

Та врешті він, здається, припиняє чекати на відповідь і відсувається. Він знову озирається навколо, немов перевіряючи, чи не дивиться хто на нас. Багато хто дивиться. Вочевидь, денним поні потрібен якийсь час, щоб примиритися із тим, що хтось показує їм язик.

Краще відволікти його... Крадькома, тишком-нишком, я прихиляюся до нього і проводжу копитом по його стегну.

— То що, — тихо кажу я йому на вухо, — ти вже зваблений?

— Бетсі! — він хапає моє копито, знімає зі своєї ноги і повертає його мені на коліна. — Ти не можеш... — Він дивиться мені в очі, червоніє й відводить погляд. — Поні ж дивляться на нас.

Це не було «ні»! Я широко посміхаюся. Я сьогодні *точно* потрахаюся! (І давно пора! Через цей іспитовий термін, що принцеса Луна наклала на мене, я *занадто* довго простоювала!)

Але перш ніж я встигаю щось зробити, офіціант повертається, левітуючи два паруючих полумиска з супом у своїй махлярській єдонорожій магії. Хай-но спробує зробити це без магії! Закладаюся, тоді він не буде таким елегантним!

Та все ж я, мабуть, вдячна, що він нічого не проливає, коли ставить їх перед нами. Це б точно зруйнувало вишуканий настрій.

— Смачного вам, — каже він. — І прийміть вибачення за затримку, я невдовзі підійду з винною картою.

О-о-о — *вино*? Це компенсує будь-яку махлярську єдинорожу магію! Принцеса Луна не дозволяє мені пити *ніякого* вина, або сидру, або ще чогось, з найпершого інциденту, через який я отримала іспитовий термін! Вона каже, що це має допомогти мені пам'ятати, що я зробила, і більше такого не робити, от тільки проблема в тому, що я *нічого* не пам'ятаю з подій того дня. Не те щоб це було важливо. Важливо те, що сьогодні я отримаю вина. (І *ще чогось*, якщо ви розумієте, про що я!)

Я з ентузіазмом дивлюся на свій суп. І одразу ж помічаю *велику* проблему. Я тикаю полумисок копитом, підозріло його розглядаючи.

— Якісь проблеми з супом, мадам?

— Офіціанте, — кажу я, — в моєму супі немає мухи.

Зазнайкуватий єдиноріг, здається, дещо ошелешений цим. Він щось белькоче, але не спромагається сказати нічого істотного.

А от Теффі прихиляється до мене, вже тримаючи ложку копитом.

— Припини, не вчиняй сцену, — він озирається навколо. — Принаймні, більше, ніж ти вже вчинила. Лише спробуй — він смачний.

— Ти приймаєш його бік лише тому, що ви вдягнені однаково, — закочую я очі, та неохоче вирішую спробувати. Обережно

підсунувшись до супу, я з демонстративним презирством нахиляюся і відсьорбую трохи з полумиска.

Воу! Суп дуже часниковий. Добре, що я насправді не вампоні, бо інакше, мабуть, померла б від нього! Але він також дуже гладкий і масляний, і... хороший! Мої очі запалюються, я випрямляюся з великою, вологою посмішкою.

— Він *смачний!* — приголомшено вигукую я.

Офіціант задоволено киває, повільно відступаючи від моїх застільних манер.

Але я ще не закінчила. *Настільки* вишуканий ресторан має знати, як задовольняти своїх відвідувачів.

— Але в наших наступних стравах повинні бути комахи!

Офіціант хмуриться:

— Мадам, це не *такий* заклад, де можливо...

Я кидаю в нього пару браслетів. Я б навіть влучила йому прямо в обличчя, якщо б не *екстра*-махлярський спосіб, в який він схопив їх своєю єдинорожою магією.

— Звісно, мадам. Я особисто про це подбаю.

Я посміхаюся ще ширше, коли він кwapно йде — несучи за собою браслети — а потім повертаюся до свого супу, жадібно його сьорбаючи.

— Ем... Бетсі? — питає Теффі, кидаючи погляди на вишуканих поні, що дивляться на нас. — Може, краще було б використати...

Я допиваю рештки супу і починаю облизуватися своїм довгим язиком.

— ...ложку, — зітхаючи, завершує він.

Я посміхаюся і прихиляюся ближче, що змушує його трохи відхилитися, але це не проблема. Я просто прихилюся *ще ближче*.

— Бачиш, я не привожу свого жеребця до якогось третьосортного ресторану, де навіть немає комах у їжі!

— Ем, власне... я віддаю перевагу їжі, в якій немає комах.

Що? Дивно... Денні поні просто *дивні*. Я дивлюся на нього, досі настільки прихилена, що я більше на його стільці, ніж на своєму. Але він гарно виглядає і *дуже* гарно пахне. Якийсь парфум із приємним фруктовим запахом. (Ой, невже він напарфумився спеціально для мене?)

— Ем... Бетсі? — каже він, досі на межі того, щоб впасти зі свого стільця. Звісно, я не дозволю йому впасти. Я зловлю його. А потім зачочуся разом з ним під стіл. А потім ми будемо *обійматися!*

— Так? — кажу я, сподіваючись, що ми зараз перейдемо до поцілунків. Хоча в супі було повно часнику, я впевнена, що наші смердючі поцілунки будуть веселими.

— Ти... Ти збираєшся сидіти так весь вечір? — він трохи хитається на стільці, ледве не падаючи.

— Не знаю, — кажу я, *дуже* привабливо ворущачи бровами — жоден жеребець не здатний такому опиратися. — А ти цього хочеш?

— Ем...

Від входу в ресторан долинає грюкання, і всередину влітають три величезних жеребця.

— Ось ти де! — каже найбільший, вказуючи копитом у нашому напрямку. — Ти зараз відправишся на зустріч із босом, і ти відправишся туди *шматками!*

Сповнена гвардійської хоробрості, я кидаюся між ними та Теффі.

— Ні! Він *мій* жеребець, і ваш бос його не отримає!

Вони на мить зупиняються, хоча вже бігли до нашого столу. Не сумніваюся, що вони настільки налякані моєю неперевершеністю, що не можуть і кроку зробити.

Вони обмінюються поглядами якусь мить, а потім найбільший мотає головою.

— Ми прийшли сюди не за ним, ідіотко — ми прийшли за тобою!

— Так, — влізає інший. — Це ти викрала речі босової дружини і вирубила її!

Я застрибую на стіл, героїчно розкидуючи дорогі тарілки навсібіч. Звісно ж, я також героїчно проливаю на Теффі його суп, але це лише ціна героїзму. Він смикається і починає квапно витирати його з себе, доки решта відвідувачів ресторану тікають, але я не дозволяю всьому цьому відволікти мене.

— Ну то підійдіть і візьміть мене! — хоробро вигукую я. — Я впоралася з вами раніше, і зможу впоратися знову!

— О, план полягає не в цьому, принцесо.

Я на мить яскраво посміхаюся. Він назвав мене принцесою! Вау, мій статус у світі просто *злітає*! Скоро я буду королевою або імператрицею чогось, і тоді я буду призначати принцесі Луні іспитовий термін за «порушення субординації» або «непристойну поведінку», що б ці слова не означали.

Жеребець указує вгору:

— *Оце* план. Ось вона, панове! Ота крадійка!

Я дивлюся туди, куди він вказує, і в мене падає щелепа. Цілий взвод пегасів з денної гвардії, і всі вони летять до мене! Звісно ж... ем... я цілком це передбачувала, і знала, що вони там, завдяки моїй приголомшливій чутливості, і все таке. І, ем, усвідомленню ситуації, і

таке інше... яке анітрохи не знизилося від того, що моя увага була цілком зосереджена на привабливому рожевому жеребці поряд зі мною.

— Гей, — каже один з гвардійців, — я її знаю — це Флаффентафт!

Вони мене знають! Я знаменитість!

— Тебе заарештовано, — каже один з них. — ...Знову.

В будь-якому випадку, так. Я весь час знала, що вони там, і тепер мені просто треба придумати план. Сховатися під столом? Ні — вони все одно мене знайдуть, і до того ж, я не можу лишатися там вічно. Звабити їх усіх? Ні — я вже намагалася, і чомусь денна гвардія, здається, має імунітет до моїх чарів. Стрибнути у водоспад?.. Ну звісно ж!

Я хапаю Теффі і відкидаю першого гвардійця з дороги, перш ніж він встигає мене схопити. Лишається тільки швидко рвонути до краю скелі біля водоспаду, тягнувши за собою Теффі, попри його крики.

Я швидко цілую його. Його очі розширюються, і він майже занадто наляканий, щоб відповісти на поцілунок. Але принаймні це змушує його припинити кричати.

— На вдачу! — кажу я, хоча *насправді* я хотіла поцілувати його не з цієї причини. Врешті решт — хто хоче піти на таке вишукане побачення, і не отримати потім *взагалі* нічого?

Та все ж, за мною женеться дюжина денних гвардійців (на жаль, не лишаючи мені на розваги стільки часу, скільки б мені хотілося). Перервавши поцілунок, я кидаюся через бильця у водоспад.

Бам! Я вриваюся прямо в холодний, мокрий камінь.

— *Ай!*

Теффі — і кілька королівських гвардійців теж — перехиляються через бильця, дивлячись униз.

— Ти в порядку? — питає Теффі.

— Кличте медика, — гукає один з гвардійців.

Я зводжуся на слизькому камені, трохи похитуючись вперед-назад, і махаю їм копитом.

— Я... я в порядку. Почуваюся чудово, як ніко...

На жаль, матір-природа вирішила не дозволити мені договорити. Вона робить камінь під моїм копитом *екстраслизьким*, несподівано так, і я знову падаю, засмоктана в імлу водоспаду, і лечу до *самого* низу поряд зі скелею.

Але я не хвилююся. Зі мною все буде гаразд. Знадобиться щось більше за якийсь водоспад, щоб покінчити з владою принцеси Бетсі Флаффентафт Неперевершеної!

* * *

Мої неперевершені грива та хвіст досі стікають річковою водою, коли я підкрадаюся до дверей казарми нічної гвардії.

Завдяки моїм неймовірним здібностям у стелсі й незрозумілій нездатності денної варті зберігати пильність вночі або бачити у тінях, я вже майже повернулася. Якщо пощастить – а вдача *завжди* на моєму боці — всі мої колеги з нічної гвардії вже вийшли на зміну. Звісно ж, це означає, що я спізнилася на *свою* зміну... але для мене в цьому немає нічого незвичайного. Скоріше за все, ніхто навіть не помітить.

Я якомога тихіше відкриваю двері і прослизаю до казарми. Виходить не настільки тихо, як мені б хотілося. Комуś дійсно варто змазати ці петлі. Пицати тут мають лише бетпоні, а не двері!

Поки що непогано. Тут темно... але тут завжди темно. З приміщення не долинає ніяких звуків. Здається, тут нікого немає.

Я рухаюся вперед, просто абсолютний взірець стелсу, і повністю в своїй стихії. Навіть якщо б у кімнаті було повно поні, вони б, мабуть, не змогли побачити або почути мене, і я б прослизнула повз них прямо до...

Бам! Двері казарми зачиняються за мною.

Я завмираю. Гаразд, нема про що турбуватися. Мабуть, просто нічний вітерець гепнув дверима.

— Нарешті ти приперлася назад.

Ого, цей нічний вітерець звучить дуже схоже на мого командира, Найтвінг.

— Ну, можеш щось сказати на своє виправдання?

Ой-йой... Я починаю думати, що це може бути не вітерець. Я неохоче обертаюся. Так, це дійсно вона. Стоїть поряд з великими дверима із дуже несхвальною гримасою на обличчі.

— Ем, так, звісно... Звісно ж я маю що сказати. Просто дозвольте мені пояснити, і я впевнена, що ви побачите сенс.

Найтвінг піднімає брову:

— Чудово. Це має бути цікаво...

Думай, думай, думай! Я квапно намагаюся вигадати гідну історію. На щастя, я дуже розумна кобила, і тому вже *маю* історію, яка чудово спрацює!

— Що ж, це все почалося, коли я випадково впустила свій хвіст в унітаз, а тоді змила, — кажу я. — Потім мене засмоктало в каналізаційну систему Кантерлота. Там було дуже, *дуже* темно, але я володію ехолокацією, тому я не хвилювалася. *Але* я заблукала. Отут вже змилюйтеся — я ніколи там раніше не бувала.

Здається, поки що це не працює. Найтвінг досі сильно хмуриться. Мені доведеться постаратися краще.

— І тут напали каналізаційні поні! Ви знали, що там внизу живе ціла раса каналізаційних поні? Закладаюся, що не знали! Ну, вони хотіли, ем... з'їсти мене! Вони всі огидні і схожі на жаб, тому мені це абсолютно не сподобалося. Тому я відбилася від них, від цілих двохсот!

Брови Найтвінг піднімаються ще вище. Недобрий знак.

— Тобто від *п'ятисот*! — Ось, так краще. — Я витратила на це весь день, але вибралася з каналізації й повернулася сюди, просто щоб доповісти про прибуття.

Та Найтвінг все одно не виглядає переконаною.

— І, ем... Через це я трохи спізнилася.

— Ти спізнилася на *п'ять годин*, — зауважує Найтвінг.

Я знизую плечима.

— Я й сильніше спізнювалася, і тоді мені не доводилося битися з каналізаційними поні.

— Так, каналізаційні поні, — Найтвінг заковчує очі, а тоді вказує кудись над моєю головою. — А звідки взялася тіара?

Я завмираю. Що? Я повільно дивлюся вгору, але, звісно ж, не бачу її. Мені доводиться намацати її копитами. Ой-йой. Схоже, я забула одну пом'яту й промоклу прикрасу, коли кидала інші назад у димар (я *завжди* повертаю те, що позичила).

— Ем... Я отримала це, коли перемогла королеву каналізаційних поні. Залишила її, як трофей!

Найтвінг дивиться на мене абсолютно не враженим поглядом. Гарзд, мабуть, варто трохи підмазати.

— Ем... І я зберегла її, як подарунок для вас! — я швидко знімаю тіару і простягаю її Найтвінг.

Вона бере її, але *все одно* не виглядає переконаною. Немає навіть маленької усмішки! Чого б це? Вона досі кисло дивиться на мене.

— Бетсі, ти ж розумієш, що ми, *відповідальні* нічні гвардійці, читаємо зведення, які лишає нам денна зміна, га?

— О... — я відступаю на кілька кроків, скулюючись. — То ви чули про...

— Так, я чула *все* про це.

Я кривлюся. Сподіваюся, вона не чула насправді про *все*.

— Але не хвилюйся. Я не каратиму тебе.

Вона не буде? Після миті швидкого обдумування і підстрибую від радості.

— Так! Круто! — Я танцюю, крутячись по колу і високо задерши хвоста. — Я *знала*, що не зробила нічого поганого!

Але Найтвінг все одно виглядає похмуро.

— Я не каратиму тебе – *вона* це зробить!

Я знову закликаю на місці. О ні! Що за «вона»? Я нишком озираюся навколо, очікуючи, що будь-якої миті хтось вистрибне на мене з тіней, хоча й бачу, що в тінях порожньо.

Минає кілька секунд, та ніхто все одно не з'являється, щоб покарати мене.

— Вона... невидима? — шепочу я, досі озираючись навколо.

Командир Найтвінг відкашлюється

— Я сказала, ВОНА ЦЕ ЗРОБИТЬ!

З кабінету Найтвінг у дальній частині казарми долинає стукіт копит, і до нас вибігає принцеса Луна.

— О! Прийміть мої вибачення за спізнілу драматичну появу, командире. Я відволіклася на сноходіння і прогавила свій вихід.

Командир Найтвінг вклоняється, і хоча один поні в ресторані сьогодні й назвав мене принцесою, я вирішую, що мені, мабуть, теж варто було б ввічливо вклонитися, і роблю це.

Принцеса Луна повільно підходить до мене, перелічуючи мої злочини під ритм своїх копит:

— Залякування кантерлотських поні, пограбування приватних будинків і комерційних закладів, давання хабара робітникам ресторану, напад на денних гвардійців, *спроба* давання хабара своєму командирові...— Вона зупиняється і стоїть наді мною, сердито дивлячись вниз.

Я затуляю обличчя крилами, ледве наслідуючись визирати у шпаринки між ними.

— Це... це означає, що я не отримаю кажанячих смаколиків?

— Тобі пощастило, що я не кинула тебе у підземелля! — каже вона, її очі спалахують холодним синім світлом. Я приймаю ретельно прораховане стратегічне рішення сховатися позаду мого командира так, щоб принцеса Луна мене не бачила.

— Але, — продовжує принцеса Луна, — схоже, що розслідування денною гвардією твоїх власних злочинів якимось чином допомогло ідентифікувати та заарештувати голову кримінального синдикату верхнього Кантерлота, а також дозволило денній гвардії схопити ще одного розшукуваного втікача на ім'я Сільвер Свіндлтон.

Я вистрибую з-за Найтвінг, тепер вже сяючи величезною посмішкою. Після всього цього вона *точно* дасть мені купу кажанячих смаколиків, може, навіть підвищить мене. Може, навіть одразу до принцеси, як казав той жеребець!

Побачивши мою посмішку, принцеса несхвально піднімає брову.

— Тому, враховуючи баланс, я обмежуся тим, що призначу тобі *подвійний* ультра-іспитовий термін.

Я одразу ж здуваюся. Ну серйозно! Що це взагалі означає? Вони тепер взагалі заборонять мені вставати з ліжка або ходити в туалет без супроводу, чи що?

— А щодо твого командира, яка, здається, нездатна тримати одну гвардійку-бетпоні під контролем...

Наступає черга Найтвінг затуляти обличчя крилами і скулюватися.

Але перш ніж принцеса встигає завершити, у двері стукають, і це відволікає нашу увагу.

Минає мить тиші, ніхто з нас не впевнений, кому варто відкрити двері. Стук лунає знову.

Луна зітхає.

— Просто *постарайся* тримати її під контролем, гаразд? Посади когось на неї, якщо потрібно.

У двері знову стукають.

— І відкрийте вже двері! У мене є інші справи! Я — ніч! — із яскраво-синім спалахом принцеса Луна телепортується геть, лишаючи в казармі лише мене та Найтвінг.

Та перш ніж я встигаю зробити якісь зауваження чи відповідні ремарки моєму командирові, вона підходить до дверей і відчиняє.

Там Теффі! І в нього купа шоколадок у коробці в формі серця! І на коробці моє ім'я!

— Сподіваюся, я не помилився місцем, — каже він. — Всі мені казали, що бетпоні тут... — Потім він помічає мене у темряві казарми, і його очі розширюються й затуманюються.

Командир Найтвінг важко зітхає.

— Бетсі, здається, до тебе гість.

Я навіть не можу нічого сказати, попри те, яка я зазвичай красномовна. Я занадто заклопотана найщасливішим, найгарцюючим, найвихлястішим танком, який я колись танцювала, мій хвіст метляється від радості. Я можу лише пицати та посміхатися.

Примітка автора:

Ця історія з'явилася частково завдяки моїм підписникам на [Patreon](#)! Їм нема ціни в тому, щоб підтримувати мою зосередженість та мотивованість силою дедлайну.

Якщо бажаєте допомогти мені продовжувати писати, і навіть вирішувати, яку історію мені написати наступною, будь ласка, зазирніть на мою [сторінку на Patreon](#).

[1] Potage Ménagère [pɔtaʒ menaʒɛʁ] — фр. «домашній суп». Tourin [tuʁɛ̃] — французький часниковий суп.